

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1387/2024
28.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., ..., чији су пуномоћници Милош Јовановић и Милош Живановић, адвокати из ..., против тужене Основне школе „Вук Караџић“ из Поточца, Параћин, чији је заступник Општинско правобранилаштво Општине Параћин из Параћина, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2464/23 од 10.01.2024. године, у седници већа одржаној 28.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2464/23 од 10.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2464/23 од 10.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 194/22 од 22.02.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да исплати тужилци на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од марта 2021. године до фебруара 2022. године, појединачно одређене новчане месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређено истим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилце да се обавезе тужена да исплати тужилци на досуђени износ од 1.600,00 динара из става првог изреке пресуде, за јул 2021. године, законску затезну камату од 06.07.2021. године до 06.08.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да исплати тужилци на име трошкова парничног поступка износ од 74.085,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2464/23 од 10.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Параћину П1 194/22 од 22.02.2023. године, у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У ревизији је указано на пресуде Врховног касационог суда Рев2 1839/2018 од 05.09.2018. године, Рев2 578/2019 од 05.03.2020. године и Рев2 4039/2019 од 20.05.2020. године

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од марта 2021. године до фебруара 2022. године, имајући у виду да је тужила на посао путовала сопственим возилом, те није користила јавни превоз, из разлога што се исти није уклапао са њеним обавезама на послу и радним временом, а обрачуната досуђена накнада по цени појединачне карте и исплаћених трошкова превоза по ценама из ценовника у јавном саобраћају за све запослене чији се превоз плаћа из буџета Општине Параћин (без умањења).

Према оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са важећом праксом овог суда у сличној чињенично правој ситуацији (пресуда Врховног касационог суда Рев2 523/2023 од 19.04.2023. године), због чега није од утицаја на другачију одлуку овога суда о дозвољености ревизије, указивање у ревизији на наведене пресуде Врховног касационог суда.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 01.04.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева износи укупно 44.710,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић